

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Pavla Freiberta ve věci

žalobce: **JUDr. J. P.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 42, 615 00 Brno

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 – Nové Město

o zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 1 000 000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. února 2020, č. j. 25 C 241/2018 – 511,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. mění tak, že se zamítá žaloba co do povinnosti žalované zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 0,75% p. a. z částky 290 000 Kč od 12. 11. 2018 do 27. 12. 2018.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 529 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % p. a. od 12. 11. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku; jinak se rozsudek soudu I. stupně v tomto výroku potvrzuje.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 72 980 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 náhradu nákladů řízení ve výši 8 500,60 Kč a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 19. 2. 2020 soud I. stupně zastavil řízení co do částky 290 000 Kč (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 9,75 % p.a. z částky 290 000 Kč od 12. 11. 2018 do 27. 12. 2018 do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 710 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % p.a. od 12. 11. 2018 do zaplacení (výrok III.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 53 068 Kč k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta, do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.) a uložil žalované povinnost zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 náhradu nákladů řízení, jejíž výše bude stanovena samostatným usnesením (výrok V.).
2. Soud I. stupně tak rozhodl o žalobě podané soudu 12. 11. 2018, kterou se žalobce domáhal proti žalované zadostiučinění ve výši 1 000 000 Kč s tvrzením, že je xxx, v době níže popsaného trestního stíhání byl xxx. Policie České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality usnesením ze dne 19. 10. 2012 č. j. OKFK-2709-50/TČ-2012-252401-TRV zahájila trestní stíhání žalobce pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) a c), porušování povinnosti při správě cizího majetku a podle § 255 odst. 1 a odst. 3 a porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1 trestního zákona. Stíhání bylo zahájeno po 5 letech od údajně časového posledního druhého skutku. Následně Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 17. 12. 2014 trestní stíhání zastavil pod č. j. 31 T 1/2014, Vrchní soud v Olomouci však ke stížnosti krajského státního zastupitelství usnesením ze dne 26. 5. 2015, č. j. 1 To 28/2015-4013 usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil a vrátil mu věc k novému projednání a rozhodnutí. Po několika hlavních líčeních Krajský soud v Ostravě vydal dne 10. 11. 2016 pod č. j. 31 T 1/2014-4365 rozsudek, jímž žalobce zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť skutek není trestným činem. Vrchní soud v Olomouci poté usnesením ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 To 49/2017-4510 rozsudek Krajského soudu v Ostravě potvrdil, zrušil pouze výrok o náhradě škody z důvodu, že výrok o náhradě škody nebyl v hlavním líčení v rozsudku vyhlášen. Usnesení ze dne 19. 10. 2012 o zahájení trestního stíhání je tedy nezákonným rozhodnutím a žalobce má nárok na přiměřené zadostiučinění v penězích, neboť nezákonné trestní stíhání bylo zcela zásadním a devastačním zásahem do jeho osobního a profesního života. Došlo k újmě na občanském a profesním životě žalobce, jeho psychickém stavu, zdraví a životní pohodě, jakož i k újmě na osobní, profesní cti a dobrém jméně. Trestní stíhání trvalo 5 let a 3 a půl měsíce. V průběhu trestního řízení jej ministryně spravedlnosti prof. JUDr. Helena Válková, CSc. nečekaně dočasně zprostila funkce xxx, a to rozhodnutím ze dne 11. 7. 2014. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ze dne 29. 9. 2014 a vráceno k novému řízení, do konce trestního stíhání však řízení nebylo skončeno a bylo ukončeno teprve usnesením ze dne 20. 3. 2017 tak, že bylo zastaveno s ohledem na ukončení trestního stíhání žalobce, rozhodnutí vydal JUDr. Robert Pelikán. Žalobce tedy od 28. 7. 2014, kdy převzal rozhodnutí ze dne 11. 7. 2014, do vydání rozhodnutí ze dne 29. 9. 2014 funkci xxx nevykonával. Ve funkci xxx pak skončil uplynutím funkčního období dne 30. 9. 2014. Zásadní újmu na dobrém jméně způsobilo žalobci rovněž to, že k jeho trestnímu stíhání si orgány činné v trestním řízení musely vyžádat předchozí souhlas prezidenta republiky podle zákona č. 6/2000 Sb., o soudech a soudcích, což byla pro něho potupa ze všech nejvýznamnější. U samotných kolegů xxx se setkal většinou s podporou. Žalobce vyzval žalovanou podáním ze dne 10. 5. 2018 k úhradě vzniklé nemajetkové újmy, výzvu žalovaná převzala 11. 5. 2018.

3. Žalovaná učinila nesporným, že u ní žalobce 11. 5. 2018 uplatnil nárok na nemajetkovou újmu v souvislosti se svým trestním stíháním. Svým stanoviskem ze dne 20. 12. 2018 žalovaná konstatovala, že v předmětné věci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, poskytla žalobci zadostiučinění jednak ve formě omluvy a jednak ve formě finančního plnění ve výši 290 000 Kč. Poukázala na to, že žalobce podal u Ministerstva spravedlnosti dne 17. 9. 2018 samostatnou žádost o náhradu nemajetkové újmy, která mu měla být způsobena v souvislosti se zásahem do jeho profesní sféry, a to v souvislosti s vedením řízení o dočasném zproštění funkce xxx, a v tomto směru nelze uvedené skutečnosti posuzovat v rámci této žaloby o náhradu nemajetkové újmy, neboť by šlo o zdvojení jednoho a téhož nároku. Pokud jde o kárnou žalobu, kterou na žalobce podal tehdejší ministr spravedlnosti JUDr. J. Pospíšil, tento krok nijak nesouvisel s trestním stíháním žalobce, neboť k podání kárné žaloby došlo v roce 2008. Pokud jde o medializaci, poukázala na to, že široce medializován byl i výsledek trestního stíhání žalobce. Pokud se jedná o zdravotní potíže žalobce, nebylo zjištěno, že by tyto měly jakoukoliv příčinnou souvislost s trestním stíháním žalobce. K přestěhování žalobce pak došlo v souvislosti s řízením o rozvod manželství. Jakkoliv trestní stíhání žalobce rodinnému životu nepřispělo, nebylo ani důvodem předmětného rozvodu. Pokud žalobce zmiňoval další rodinné příslušníky, šlo o tvrzení povšechně obecná a vztahující se k jejich případným pocitům či u nich nastalým situacím.
4. Podáním došlým soudu dne 30. 5. 2019 vzal žalobce žalobu částečně zpět co do částky 290 000 Kč, která mu byla uhrazena dne 27. 12. 2018. Přiznané zadostiučinění však nepovažoval za adekvátní a poukázal pro srovnání na jiné rozsudky, například rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2016, č. j. 108 C 309/2014-129, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2015, č. j. 12 Co 130/2015-174, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2017, č. j. 69 Co 302/2016-390 nebo rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 69 Co 99/2016. Doplnil, že Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových v rámci trestního řízení chtěl po žalobci 35 000 000 Kč s příslušenstvím, proto se jeho manželka i on báli zabavení majetku a odrazilo se to v rodinném životě.
5. Soud I. stupně provedl dokazování spisem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 31 T 1/2014, výslechem žalobce, výslechem svědka JUDr. J. K., zaměstnance Ministerstva spravedlnosti, výslechem svědka JUDr. P. B. xxx, výslechem svědkyně D. V. sestry žalobce, výslechem prof. JUDr. Heleny Válkové, články z médií a obrazovými záznamy, jakož i spisem Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 4 C 421/2015, rozhodnutím prof. JUDr. Heleny Válkové, CSc. ministryně spravedlnosti ze dne 11. 7. 2014, č. j. MSP-693/2012-OJ-SO/41 a rozhodnutím ministryně spravedlnosti ze dne 29. 9. 2014 a rozhodnutím JUDr. Roberta Pelikána ministra spravedlnosti ze dne 20. 3. 2017 č. j. MSP-693/2012-OJ-SO/65.
6. Po právní stránce posoudil věc podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen OdpŠk), přičemž konstatoval, že odpovědnost státu za škodu či nemajetkovou újmu podle OdpŠk předpokládá splnění tří podmínek, a to existenci nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, vznik škody nebo nemajetkové újmy a příčinnou souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody nebo nemajetkové újmy. Existenci těchto podmínek vzal v řízení za prokázanou, neboť usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením. K tomu v daném případě došlo, neboť žalobce byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu s tím, že skutek není trestným činem. Proto je dána odpovědnost žalované za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci z titulu vydání nezákonného rozhodnutí podle § 7 odst. 1 a § 31a odst. 1 OdpŠk.

Soud I. stupně shledal, že nezákonným trestním stíháním bylo zasaženo do práv žalobce, neboť každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše jedná-li se obvinění liché, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. Při stanovení formy či výše zadostiučnění soud I. stupně vycházel z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a z následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédl i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Vzal v úvahu, že žalobce byl stíhán pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) a c), porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 a odst. 3 a porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1 trestního zákona, za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání až 10 let. Délka řízení činila ve vztahu k žalobci 5 let a 3 měsíce. Tuto dobu soud hodnotil jako přiměřenou, když spis má přes 4500 stran. Zrekapituloval, že žalobce podal dne 5. 12. 2012 ústavní stížnost proti rozhodnutí státní zástupkyně krajského státního zastupitelství ze dne 20. 11. 2012, která byla Ústavním soudem v přípravném řízení odmítnuta, poté v lednu až září 2013 následovaly výsledky svědků, v listopadu 2013 žalobce prostudoval spis a byl podán návrh na podání obžaloby, obžaloba byla podána 20. 1. 2014, obžaloba byla v rozsahu 45 stran. Neveřejné zasedání bylo nařízeno na den 4. 3. 2014, jednalo se o předběžné projednání obžaloby. Dne 3. 2. 2014 podal žalobce námitku místní nepříslušnosti, o níž bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání dne 4. 3. 2014, věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci k rozhodnutí o příslušnosti, dne 13. 3. 2014 Vrchní soud v Olomouci rozhodl, že je příslušný k projednání trestní věci Krajský soud Ostravě. Dne 29. 4. 2014 žalobce podal návrh na nařízení předběžného projednání obžaloby a zastavení trestního stíhání a dne 22. 5. 2014 podnět pro stížnost pro porušení zákona. Neveřejné zasedání nařízené na den 3. 9. 2014 bylo odvoláno dne 1. 9. 2014 z důvodu napadnutí vazebních věcí předsedovi senátu, poté bylo nařízeno na den 17. 12. 2014 a bylo přerušeno z důvodu vazebního zasedání, týž den poté bylo rozhodnuto, že se zastavuje trestní stíhání žalobce z důvodu § 172 odst. 2 písm. b) trestního řádu. Vrchní soud v Olomouci toto usnesení dne 26. 5. 2015 zrušil ke stížnosti státní zástupkyně a uložil Krajskému soudu v Ostravě, aby věc projednal a rozhodl s tím, že usnesení o zastavení je předčasné. Hlavní líčení bylo nařízeno na den 31. 3. 2016, poté následovaly další. Dne 10. 11. 2016 byl vyhlášen rozsudek, že se žalobce zprošťuje obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť skutek není trestným činem, právní moci nabyl rozsudek 31. 1. 2018, rozsudek čítal 56 stran. Státní zástupkyně podala odvolání proti rozsudku, neveřejné zasedání bylo nařízeno na den 31. 1. 2018, kdy bylo rozhodnuto, že se napadený rozsudek částečně zrušuje ve výroku o náhradě škody a Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti bylo odkázáno se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, rozhodnutí se nachází na č. listu 4 510 spisu. Soud I. stupně konstatoval, že věc byla opakovaně vedena na dvou stupních soudní soustavy, po stránce procesní byla předkládána Vrchnímu soudu k určení příslušného soudu k projednání a rozhodnutí věci, v rámci přípravného řízení rozhodoval Ústavní soud České republiky o ústavní stížnosti žalobce. Orgány činné v trestním řízení konaly jednotlivé úkony plynule a v přiměřených lhůtách, žádné prodlevy soud I. stupně neshledal. Poukázal na to, že spisový materiál byl obsáhlý a bylo třeba jej řádně nastudovat. S ohledem na uvedené shledal délku řízení přiměřenou. Soud I. stupně vzal dále za prokázané, že zahájení trestního stíhání bylo pro žalobce těžkým úderem, který vnímal velmi intenzivně pro jeho dobrou pověst zejména v profesním životě. Dospěl proto k závěru, že konstatování nezákonnosti rozhodnutí není dostačujícím zadostiučněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nezákonným rozhodnutím a žalobci náleží zadostiučnění v penězích. Vzhledem k tomu, že v rámci předběžného projednání žalovaná uhradila žalobci částku 290 000 Kč, zabýval se dále tím, zda se jedná o částku přiměřenou.

7. Soud I. stupně vzal za prokázané, že trestní stíhání narušilo psychické zdraví žalobce, žalobce se změnil, uzavíral se do sebe, přestal být radostný, stranil se společnosti. Psychicky ho deptaly jednotlivé dotazy jak na pracovišti, tak v rodině, tak i od známých. Každý den doma potřeboval hodně času, aby se nějakým způsobem dal dohromady. Lékaře nenavštěvoval, bral ale uklidňující léky, přišlo mu, že se jeho věci nikdo nezabýval, ani nechtěl. Soud I. stupně však neshledal, že tvrzené zdravotní potíže žalobce byly v příčinné souvislosti s jeho trestním stíháním. To v řízení prokázáno nebylo, přičemž žalobce trpěl problémy se zrakem již v době předcházející. Vzal však za prokázané, že trestní stíhání mělo vliv na rodinné vztahy žalobce, avšak ne tak citelný, jak tvrdil žalobce. K přestěhování žalobce došlo v souvislosti s řízením o rozvod manželství, v té době vedeným, přičemž trestní stíhání, které jistě rodinnému životu nepřispělo, nebylo hlavním důvodem předmětného rozvodu. Ze samotné žádosti o rozvod podané žalobcem se podává, že ke zhoršování rodinného soužití došlo cca již od roku 2010, tedy před zahájením trestního stíhání. Žalobce rovněž zmínil dlouhotrvající rozpory mezi ním a jeho nyní již bývalou manželkou, které se týkaly návštěv rodiny dcery žalobce u žalobce či žalobce u ní, nebo neochota nyní již bývalé manželky žalobce najít si zaměstnání. Trestní stíhání žalobce však velmi těžce nesla jeho matka, které bylo v průběhu trestního stíhání přes 80 let, což žalobce velmi těžce zatěžovalo. Sestra žalobce i jeho dcera žalobci věřily a podporovaly ho. Soud I. stupně dále shledal, že žalobce byl zasažen v profesním životě, z provedeného dokazování však vyplynulo, že nikterak závažně. Sám žalobce potvrdil, že nikdo nezpochybňoval jeho odbornost jako soudce, nezaznamenal to ani od kolegů ani od nikoho z ministerstva. Kolegové žalobce z xxx stáli za ním, podporovali ho a nabízeli mu svou podporu. Po celou dobu ho považovali za férového a solidního šéfa xxx. Pokud žalobce zmiňoval dočasné zproštění výkonu funkce xxx, nárok byl původně samostatně uplatněn v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 28 C 58/2019, řízení však bylo zastaveno, neboť žalobce vzal žalobu zpět. Nicméně v rámci tohoto řízení byly provedeny důkazy, z nichž vyplývá, že k dočasnému zproštění došlo u žalobce dne 11. 7. 2014, rozhodnutí mu bylo doručeno 28. 7. 2014 a dočasné zproštění bylo zrušeno 29. 9. 2014. Žalobce se tedy rozhodnutí dotklo pouze po dobu 2 měsíců. K trestnímu stíhání žalobce bylo nutné vydání souhlasu prezidenta republiky a předsedy vlády, profesní život žalobce tak nepochybně zasažen byl, ale ne tak, jak tvrdí žalobce. Žalobce neztratil funkci soudce, byl respektován ostatními kolegy i ostatními předsedy krajských soudů, byl respektován i z Ministerstva spravedlnosti jako dobrý soudce. Ze strany laické veřejnosti došlo k zásahu do profesní pověsti žalobce, neboť ta si svoji představu utvářela zejména z poměrně časté medializace žalobcova trestního řízení, ať již v tisku, na internetu či v televizi. Kárná řízení, která s žalobcem vedl ministr spravedlnosti JUDr. Pospíšil, nejsou ve věci relevantní, neboť byla vedena dávno před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání v této věci. Soud I. stupně rovněž poukázal na to, že žalobce nebyl po celou dobu trestního řízení omezen na osobní svobodě. Dále vzal za prokázanou újmu na dobrém jménu žalobce, neboť žalobce čelil dotazům na jeho trestní stíhání, například při lázeňských pobytech ve xxx, v servise prodejce jeho osobního vozidla či při náhodných setkáních se známými, ale i od neznámých osob. V okolí bydliště svědků D. V. a JUDr. P. B. se o žalobci povídalo, a to i negativně v souvislosti s jeho trestním stíháním. Pokud jde o medializaci trestního stíhání žalobce, soud shledal, že nedošlo ze strany orgánů činných v trestním řízení k překročení mantinelů ustanovení § 8a trestního řádu. Medializace trestního stíhání žalobce vyplývala z okolností daného případu, sám žalobce dostával ze strany médií prostor k vyjádření se k věci, čehož také využíval a svůj náhled na celou kauzu těmto opakovaně předestřel. Široce medializován byl i výsledek trestního stíhání žalobce, tedy informace o jeho pravomocném zproštění obžaloby.
8. Soud I. stupně přihlédl při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění z nezákonného rozhodnutí k rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 5. 2019, č. j. 29 C 174/2016-473, které bylo potvrzeno rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2019, č. j. 70 Co 340/2019-511, kdy bylo přiznáno přiměřené zadostiučinění ve výši 460 000 Kč za trestní stíhání trvající 3 roky a téměř 10 měsíců a za situace, kdy trestní řízení se celé odehrálo v rámci přípravného řízení

a ve věci nebyla podána obžaloba, věc tedy nebyla projednávána před soudem. Nezákonným trestním stíháním došlo k zásahu do práv žalobce na jeho osobní, profesní, rodinný i společenský život, došlo k poškození jeho cti a dobré pověsti a poškození jeho osoby v očích veřejnosti. Předmětem trestního stíhání byl trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 4 písm. a) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona, za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let. Žalobce měl také způsobit škodu ve výši 337 000 000 Kč. Žalobce se měl trestné činnosti dopustit jako generální ředitel v čele ŘSD, tedy velké státní příspěvkové organizace zřízené Ministerstvem dopravy. Žalobce však nebyl stíhán vazebně, nedošlo k tak podstatnému zásahu do profesního života žalobce. Jako další srovnatelné rozhodnutí soud I. stupně shledal rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. 6. 2015, č. j. 10 C 284/2011, kde byl žalobce stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu poškození věřitele podle § 256 odst. 1 písm. b), odst. 4 trestního zákona ve formě účastenství podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let a trestní řízení trvalo 9 let a 7 měsíců. Trestní stíhání bylo značně medializováno, žalobce poškodilo ve všech sférách jeho života, nejvýrazněji však v profesní, akademické a společenské oblasti. Žalobci bylo přiznáno celkem 500 000 Kč. U žalobce však nedošlo k takovému zásahu do profesního života, neboť nebyl stíhán vazebně a byl stíhán poměrně kratší dobu. Při porovnání s výše uvedenými případy tak soud I. stupně shledal částku přiznanou žalovanou za přiměřenou, proto ve zbytku, tedy ohledně částky 710 000 Kč s příslušenstvím, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

9. Rozhodnutí předložená ze strany žalobce soud neshledal způsobila ke srovnání buď pro zcela odlišný skutek či pro úplnou devastaci profesního života, shodně tak nepovažoval za srovnatelné rozsudky uváděné žalovanou, a to vzhledem k osobám stěžovatelů a jejich povolání.
10. Soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit úrok z prodlení v souladu s nařízením vlády č. 142/1994 Sb., z částky 290 000 Kč, s jejímž zaplacením se dostala do prodlení, neboť žalobce uplatnil nárok u žalované 11. 5. 2018 a šestiměsíční lhůta k předběžnému projednání nároku uplynula 11. 11. 2018, proto má žalobce nárok na zaplacení úroku z prodlení od 12. 11. 2018 do 27. 12. 2018, kdy byla částka žalovanou zaplacená.
11. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl podle § 142 odst. 3 a § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. za situace, kdy žaloba byla vzata zpět pro plnění žalované. Žalobci přiznal náhradu nákladů řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku a nákladů právního zastoupení. O povinnosti žalované zaplatit státu náhradu nákladů řízení rozhodl soud podle § 148 odst. 1 o. s. ř.
12. Proti rozsudku podali včasné a přípustné odvolání žalobce a žalovaná.
13. Žalobce se odvolal proti zamítavému výroku III. Namítal, že rozsudek není řádně odůvodněn, soud nezohlednil řadu dokazováním zjištěných skutečností a rozsudek obsahuje nedostatečné a nepřiléhavé srovnání s jinými případy. Vytýkal soudu I. stupně, že přiznaným zadostiucněním vůbec nenaplnil satisfakční, morální a sankční povahu zadostiucnění ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3936/2010 a dalších. Vytýkal soudu I. stupně, že nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a důkazům, čímž dospěl k neúplným a nesprávným skutkovým zjištěním. Nedostatečně zohlednil zásadní a devastující medializaci případu žalobce a její dopad na jeho osobní a profesní čest a dobré jméno, jakož i újmy na psychice žalobce a jeho osobním životě, vliv medializace na žalobce umenšil. Rovněž medializaci nehodnotil objektivně a nezohlednil, že orgány činné v trestním řízení se na medializaci přímo podílely, když opomněl důkaz televizní reportáže Události v regionech Brno ze dne xxx. Nepřihlédl k tomu, že se do médií vyjadřovala dozorující státní zástupkyně Beáta Cienčialová, a to opakovaně. Soud I. stupně také pominul roli ministrů

spravedlnosti JUDr. J. Pospíšila a prof. JUDr. Válkové. Pominul zásadní, výjimečné a netypické okolnosti, které zvyšují významně újmu u žalobce. Závěr napadeného rozsudku, že medializace případu vyplývala pouze z okolností případu, je zjevně zcela zavádějící, když státní zástupce v médiích uvádí o žalobci tvrzení a závěry, které zcela devastují jeho pověst u veřejnosti a které byly následně soudem vyvráceny. Pokud měl žalobce dostat prostor v médiích k vyjádření, stalo se tak pouze v několika málo případech a rovněž tak v očích veřejnosti nemůže zdaleka vyvážit negativní informaci orgánu činného v trestním řízení o tom, že je podezřelý ze spáchání dokonce tří závažných úmyslných trestných činů, že soud dostal miliardovou pokutu, že byla způsobena škoda a podobně, neboť vyjádření žalobce je veřejností přikládána mnohem menší váha než orgánu státu, který jej stíhá. Soud I. stupně dále zcela zásadně pominul postavení žalobce ve vztahu k poškození dobrého jména u veřejnosti a jeho osobní a profesní cti, jakož i újmy na jeho psychice, trávení volného času a podobně. Co do postavení žalobce jako stíhaného, výše jeho funkce a toho, že šlo současně o xxx, nemá daný případ obdoby. Soud rovněž nezohlednil, že k trestnímu stíhání žalobce bylo nutné vydání souhlasu prezidenta republiky a předsedy vlády, jakož i Ústavního soudu České republiky. Vytýkal soudu I. stupně, že zcela nedostatečně zohlednil výsledky dokazování svědeckou výpovědí prof. JUDr. Válkové, která byla v dané věci zásadní. Znatelnou část výpovědi soud v rozsudku neuvedl a ani ji nijak nezohlednil. Jde především o tu část, z níž vyplynulo, že její rozhodnutí o zproštění xxx xxx xxx bylo zjevně nepodložené. Pokud jde o tu část, kterou soud konstatoval, je zřejmé, že výpověď svědkyně o tom, že se radila o zproštění s JUDr. K. je zcela v rozporu s jeho výpovědí, což soud nijak nevzal v úvahu. Postup tehdejší ministryně spravedlnosti byl nedostatečně podložený a zvýšil významně újmu trestním stíháním již vznikající a vzniklou. Sama svědkyně podlehla mediálnímu tlaku a neformálním informacím okolí, když se domnívala, že spíše věc skončí odsuzujícím rozsudkem, a to aniž by viděla trestní spis či měla relevantní informace o podstatě věci. To současně prokazuje, že trestní stíhání významně poškodilo pověst žalobce i u ministryně prof. Válkové, a to až do té míry, že jej zprostila bez podkladů obou funkcí. Pokud jde o výši přiznané újmy, kterou soud považuje za dostatečnou, opomněl soud I. stupně, že žalovaná přiznala zadostiučinění pouze za újmu, kterou sama uznala a shledala, přičemž žalovaná neuznala i řadu zjevných složek újmy, které uznal i sám soud v rozsudku, tedy pokud by postupoval logicky, musel by přiznat zadostiučinění vyšší. V tomto směru poukázal žalobce na svoji repliku ze dne 30. 5. 2019 k vyjádření žalované k žalobě. Nicméně poukázal na to, že žalovaná zcela odmítla zohlednit medializaci věci, újmu v profesním životě a dalších oblastech života žalobce hodnotila zjevně povrchně a bez řádného zdůvodnění, újmu na rodinném životě umenšila a řadu skutečností, co do vzniklé újmy buď odmítla, nebo bagatelizovala. Pokud jde o povahu trestní věci, vytýkal soudu I. stupně, že neuvedl svůj hodnotící soud, omezil se pouze na to, jaké trestné činy byly kladeny žalobci za vinu a skutečnost, že žalobci hrozil trest až 10 let odnětí svobody. Neuvedl, zda je povaha trestní věci závažná či nikoliv a jak ji zohlednil v přiznaném zadostiučinění. Rovněž pominul, že žalobci hrozila povinnost uhradit škodu ve výši tvrzených 35 000 000 Kč. Dále soudu I. stupně vytýkal, že nezohlednil některé zásadní momenty trestního řízení, například to, že státní zástupkyně podala vždy opravný prostředek, který byl shledán neopodstatněným, že od počátku bylo jasné, že žalobce nemůže být vinen uváděným jednáním, že v průběhu řízení zde byly prodlevy, a to v období od poloviny září 2015 do konce února 2016 a od června 2017 do počátku ledna 2018. Závěr soudu I. stupně, že orgány činné v trestním řízení postupovaly plynule a v přiměřených lhůtách je zjevně v rozporu se skutečností. Rovněž soudu I. stupně vytýkal, že ignoroval a vůbec nehodnotil okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející. Především nezohlednil, že stíhání bylo zahájeno po 5 letech od údajného časově posledního druhého skutku, bylo zahájeno zcela v rozporu s tím, že již v roce 2009 ve stejné věci prověřovala Policie ČR podezření rozpočtové kázně, avšak nikoho neobvinila, stíhání bylo zjevně bez důkazů v neprospěch žalobce, bylo účelové nebo minimálně zcela nepodložené, navíc trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, postup orgánů činných v trestním řízení byl zjevně nestandartní. Nepodložený až účelový byl postup ministra Pospíšila a ministryně Válkové, která si ani nevyžádala stanovisko příslušného odboru, navíc věc ani nesdělila žalobci, ale nejprve svůj záměr prezentovala médiím. Podle žalobce nelze pominout ani postup

České republiky zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, která se obrátila s požadavkem na zaplacení náhrady škody ve výši 35 000 000 Kč a zákonných úroků z prodlení od 1. 4. 2014, snažila se dostat do jednací síně Krajského soudu v Ostravě již při neveřejném předběžném projednání obžaloby a připojit se tak k trestnímu řízení. Až do vyhlášení usnesení odvolacím soudem zůstával nárok státu na náhradu škody, včetně příslušenství, stále požadavkem reálně hrozícím devastačně zasáhnout do majetkové sféry žalobce. Újma na psychickém stavu, zdraví a životní pohodě žalobce byla nepochybně značná a byla prokázána, jak samotným trestním spisem, tak účastnickým výslechem žalobce, výslechem svědka JUDr. B., sestry žalobce paní V. a nakonec i prof. Válkové. Ačkoliv většinu tvrzených skutečností soud víceméně uznal, pominul, že podstatný byl zcela dehonestující pocit souhlasu prezidenta se stíháním a s tím, že o něm byli informováni další ústavní činitelé, že zcela zásadní vliv na psychiku měla obrovská plošná medializace a že po dobu 5 let ze svého života se žalobce prakticky ztratil, neboť normální, vyrovnaný a spokojený život v práci i mimo ni byl vyloučen. Vytýkal soudu I. stupně, že bagatelizoval zásah do rodinného života žalobce i jeho závěr, že profesní život žalobce nebyl zasažen závažně. I když se žalobce do funkce soudce vrátil, újma v profesním životě byla způsobena v bezprecedentní míře, jak bylo prokázáno jeho účastnickým výslechem, tak i výpovědi svědků, zejména JUDr. B. a prof. JUDr. Válkové. Soud I. stupně nezohlednil funkci žalobce, a to, že mu podléhalo v dané době 14 soudů a celkem 446 soudců, přičemž všichni o jeho stíhání z médií či osobně věděli. Soud pominul, že žádný z předchozích ministrů spravedlnosti, tedy ani JUDr. Pospíšil, ani ministryně JUDr. Daniela Kovářová, ani JUDr. Pavel Blažek, Ph.D. ke zproštění z funkce nepřistoupili, ostatně příslušné oddělení ministerstva, jak je žalobci známo, to nikdy nedoporučovalo, což jasně dosvědčil vedoucí daného odboru žalované JUDr. J. K.. Soud nezohlednil, že v řízení bylo pokračováno až 20. 3. 2017, kdy nástupce paní ministryně ministr Robert Pelikán rozhodl o zastavení řízení o dočasném zproštění výkonu funkce xxx. Toto rozhodnutí bylo oznámeno právnímu zástupci žalobce až přípisem ze dne 10. 4. 2018. Poukázal na to, že má v nejrůznějších evidencích neveřejného charakteru, včetně operačně taktické evidence Policie ČR vyznačeno, že byl obžalován pro uvedené trestné činy, což je i v mezinárodní policejní spolupráci sdílená informace. Soud nezohlednil, že stíhání xxx bylo vnímáno mnohonásobně citlivěji na úkor pověsti žalobce než stíhání běžného obviněného, navíc byl stíhán nezákonně pro tři závažné úmyslné trestné činy a takto také byla veřejnost informována. Zcela zásadní vadou právního posouzení napadeného rozsudku je nedostatečně provedené srovnání s jinými případy. Soudem provedené srovnání nezohledňuje zásadní rozdíly od zde řešeného případu, a sice postavení žalobce, jeho ústavní funkci a tím násobně ztlačnější zásah do osobní cti a dobrého jména, a ačkoliv to v řízení soud uvedl, žádný srovnatelný případ s případem žalobce neexistuje. Žalobce v řízení poukázal na ty případy, které se co nejvíce případu žalobce blíží a které jsou přiléhavější, než rozsudky zvolené soudem I. stupně. Soud I. stupně je však odmítl a sám provedl srovnání zcela jednostranné. Napadený rozsudek tak považuje za nesprávný, nedostatečně odůvodněný, nezohledňující řadu prokázaných skutečností a důkazů, v částech též nepřezkoumatelný, založený na nesprávném právním hodnocení věci, když soud nezohlednil kritéria daná judikaturou a neprovedl relevantní srovnání s jinými případy. Navrhl, aby odvolací soud sám rozhodl a změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že přizná žalobci zadostiučinění i ve zbývajících částech 710 000 Kč, případně, aby rozsudek ve výroku III. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

14. Žalovaná se odvolala do výroku II., a to v rozsahu, v němž soud stanovil žalované povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 0,75 % p.a. z částky 290 000 Kč od 12. 11. 2018 do 27. 12. 2018, tj. ve výši přesahující 9 % p.a., dále do výroku IV. a do výroku V. Pokud jde o výši úroků z prodlení, řídí se v daném případě nařízením vlády č. 351/2013 Sb., přičemž ke dni 1. 7. 2018 činila repo sazba 1 %, čili výše zákonného úroku činí 9 %, nikoliv 9,75 %. Navrhla proto, aby odvolací soud ve výroku II. v části, v níž soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 0,75 % p.a. z částky 290 000 Kč od 12. 11. 2018 do 27. 12. 2018 rozsudek změnil

a žalobu zamítl. Rovněž nesouhlasila s výší náhrady nákladů řízení přiznané žalobci výrokem IV., neboť soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 53 068 Kč, ačkoliv součet jednotlivých položek soudem vyjmenovaných činí 50 478,90 Kč. Navrhla proto, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně ve výroku IV. pokud jde o výši náhrady nákladů řízení. Žalovaná také nesouhlasila s tím, že jí byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení, když i Česká republika stojící na straně povinné je totožným subjektem s tím, kterému má být plněno, neboť na straně oprávněné stojí opět Česká republika. Ministerstvo spravedlnosti a Obvodní soud pro Prahu 2 spadají do jedné rozpočtové kapitoly státního rozpočtu, kdy organizační složky státu v působnosti jednoho správce kapitoly, což je přesně tento případ, si při plnění svého předmětu činnosti navzájem neposkytují peněžité plnění podle § 66 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech. Navrhla proto, aby odvolací soud změnil výrok V. tak, že se žalované neukládá povinnost zaplatit České republice náhrada nákladů řízení. Zároveň požádala o náhradu nákladů odvolacího řízení.

15. K odvolání žalované žalobce uvedl, že námitka ohledně výše úroků z prodlení je správná a žalobce ji uznává. Pokud jde o odvolání do výroku o nákladech řízení přiznaných žalobci, žalobce shledal, že součet provedený soudem je nesprávný, avšak soud I. stupně nepřiznal žalobci odměnu za všechny úkony právní služby, takže celková výše náhrady by měla činit 55 735 Kč. Žalobce proti výroku V. nepodal odvolání, avšak odvolací soud je oprávněn a povinen přezkoumat výrok o náhradě nákladů řízení i bez ohledu na tuto skutečnost. S odvoláním žalované do výroku V. žalobce nesouhlasil, neboť argumentace o stejné rozpočtové kapitole žalované a soudu není dostatečným důvodem k tomu, aby povinné straně soud tyto náklady řízení neuložil. Navrhl, aby odvolací soud návrh žalované ohledně části výroku II. týkající se úroku z prodlení uznal a co do napadeného výroku IV. odvolání zamítl, případně určil náklady řízení ve výši 55 735 Kč a co do odvolání do výroku V. odvolání rovněž zamítl.
16. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek soudu I. stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. a po zopakování dokazování částí spisu Okresního soudu Brno – venkov sp. zn. 4 C 421/2015, zprávou ČT 24 ze dne xxx „xxx xxx xxx“ (založenou na č. l. 64), zprávou ČT 24 ze dne xxx „xxx xxx xxx“ (založenou na č. l. 69) a článkem na www.lidovky.cz „xxx xxx xxx“ (založeným na č. l. 72) podle § 213 odst. 2 a § 213a odst. 1 o. s. ř., shledal, že jak odvolání žalobce, tak odvolání žalované jsou opodstatněná.
17. Soud I. stupně provedl dokazování ke zjištění skutkového stavu věci v potřebném rozsahu a jeho skutková zjištění jsou v zásadě správná. Z některých provedených důkazů, konkrétně z mediálních zpráv, však lze učinit i další skutková zjištění, relevantní pro posouzení věci, proto odvolací soud některé z těchto listin zopakoval k důkazu tak, aby skutkový stav věci umožnil odvolacímu soudu přijmout ve věci rozhodnutí.
18. Konkrétně odvolací soud zopakoval dokazování zprávou ze serveru ČT 24 ze dne xxx „Xxx xxx xxx“ (založenou na č. l. 64), zprávou ze serveru ČT 24 ze dne xxx „Xxx xxx xxx“ (založenou na č. l. 69) a článkem na www.lidovky.cz ze dne 2. 11. 2012 „Xxx xxx xxx“ (založeným na č. l. 72). Zprávou ze serveru ČT 24 ze dne xxx „Xxx xxx xxx“ (založenou na č. l. 64) vzal odvolací soud za prokázané, že veřejnoprávní televize uveřejnila zprávu o trestním stíhání žalobce, obsahující i fotografii žalobce, v níž informovala, že xxx J. P. čelí trestní obžalobě s tím, že státní zástupkyně viní P. z porušení povinností xxx, že P. obvinění od začátku odmítá jako nesmyslné, mohlo by ho ale stát funkcí, že J. P. působí u brněnského krajského soudu v roli xxx, teď si ale zřejmě zkusí roli obžalovaného. Podle státní zástupkyně byl stát poškozen o 35 mil. Kč. Během stavby justičního paláce se náklady vyšplhaly až na dvě miliardy; P. kvůli stavbě čelil kárné žalobě, hrozbě půlmiliardové pokuty od finančního úřadu a vleklému trestnímu stíhání. Obžaloba přišla ve chvíli,

kdy J. u P. zbývá posledních sedm měsíců ve funkcích. Jestli ho teď nová ministryně spravedlnosti Helena Válková ponechá xxx, zatím nerozhodla. Zpráva obsahuje i vyjádření dozorující státní zástupkyně Beáty Cencialové, která uvedla (cit.): „Byla zadána v jednacím řízení bez uveřejnění přímo tomuto konkrétnímu soutěžiteli, ačkoliv z výsledků jednání bylo zřejmé, že cena, kterou bude xxx jako zadavatel povinen uhradit za realizaci těchto nových stavebních prací při využití uvedeného opčního práva, bude ve zjevném nepoměru k části předpokládané hodnoty plnění odpovídající původně sjednanému opčnímu právu. Tím, že výběrové řízení proběhlo s jediným konkrétním soutěžitelem, byla fakticky vyloučena možnost posoudit případné další cenové nabídky soutěžitelů dalších“. Poslední věta tohoto prohlášení dozorující státní zástupkyně byla uvedena i v další zprávě ČT 24 z téhož dne uveřejněné pod názvem „Xxx xxx xxx“, opět s fotografií žalobce (prokázáno zprávou na serveru ČT 24 ze dne xxx „Xxx xxx xxx“ založenou na č. l. 69). Informace o trestním stíhání podávala dozorující státní zástupkyně tisku již po obvinění žalobce z trestných činů, jak je prokázáno článkem uveřejněným na www.lidovky.cz xxx pod názvem „Xxx xxx xxx“ (založeným na č. l. 72), kdy se vyjadřovala ke stížnosti žalobce proti rozhodnutí o sdělení obvinění.

19. Vzhledem k odvolací námitce žalobce, že soud I. stupně bagatelizoval zásah do rodinného života žalobce, odvolací soud zopakoval dokazování částí spisu Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 4 C 421/2015, konkrétně návrhem na rozvod manželství ze dne 29. 12. 2015, jehož obsahem vzal za prokázané, že kromě jiných skutečností, jež podle žalobce přispěly k rozpadu manželství a jež jsou uvedeny pod bodem 15. odůvodnění napadeného rozsudku, žalobce uvedl (cit.): „Rodinné atmosféře nepřispělo ani vleklé a mediálně podporované trestní řízení vedené proti žalobci v souvislosti s výkonem jeho pracovní činnosti. To mělo nepříznivý vliv i na zdravotní stav, který se u žalobce ve více ohledech zhoršil.“ Ve vyjádření k žalobě o rozvod manželství ze dne 5. 4. 2016 manželka žalobce mimo další uvedla (cit.): „Oznámením žaloby o rozvod manželství jsem byla zaskočena a tento krok si s ohledem na náš společný život nedovedu vysvětlit. Snad pouze tím, že manžel žije pro svoji trestní kauzu v neustálém stresu a tato zátěž ho, i přes moji podporu, velmi vyčerpává.“
20. Bezpochyby správný je primární právní závěr soudu I. stupně o odpovědnosti žalované podle § 8 odst. 1 OdpŠk za újmu způsobenou žalobci nezákonným usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 19. 10. 2012, neboť trestní stíhání žalobce skončilo zproštěním obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu. Správný je rovněž závěr soudu I. stupně, že nezákonným trestním stíháním bylo velmi citelně zasaženo do všech oblastí života žalobce a žalobci vznikla nemajetková újma, kterou je žalovaná povinna odškodnit.
21. V rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 122/2012, Nejvyšší soud konstatoval, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 OdpŠk, jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem a tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání, a především z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti.
22. Při stanovení formy a výše zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání žalobce soud I. stupně hodnotil jednotlivá kritéria stanovená judikaturou Nejvyššího soudu, přičemž zvolil adekvátní formu odškodnění, když vzhledem ke zjištěným skutečnostem jediné peněžité zadostiučinění může vyvážit újmu nastalou v osobnostní sféře žalobce. Soud I. stupně však náležitě neuvážil všechny okolnosti případu, který je mimořádný a z důvodu profese žalobce a jím zastávané funkce v soudní

soustavě těžko srovnatelný s jinými, pominul některé pro věc podstatné zjištěné skutečnosti a újmu vzniklou žalobci umenšil. V důsledku toho nepřiznal žalobci satisfakci v takové výši, která by byla způsobila vyrovnat újmu způsobenou žalobci.

23. Pokud jde o povahu trestní věci, soud I. stupně vzal v úvahu jen to, že žalobce byl trestně stíhán pro spáchání tří trestných činů (specifikovaných v bodu 18. odůvodnění napadeného rozsudku), a že v případě odsouzení hrozil žalobci trest odnětí svobody v trvání až 10 let. Již ale neuvažil, že vzhledem k výši hrozícího trestu se jednalo o závažnou trestnou činnost, že žalobce byl obviněn ze spáchání tří úmyslných trestných činů, že vysoký trest odnětí svobody hrozil žalobci proto, že trestnou činností měl jinému opatřit značný prospěch, jakož i způsobit škodu velkého rozsahu, konkrétně ve výši přesahující 35 mil Kč, kterou po něm stát žádal nahradit, přičemž dosavadní život žalobce byl řádný, žalobce byl na vrcholu svých pracovních sil a v rámci justice zastával významnou pozici. Nezákonnému trestnímu stíhání a hrozbě společenského odsouzení musel čelit celých 5 let a 3 měsíce. Je také prokázanou skutečností, že v trestním řízení došlo k prodlevám, a to v době od 26. 5. 2015, kdy Vrchní soud v Olomouci zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě a uložil mu, aby věc projednal a rozhodl, přičemž hlavní líčení bylo nařízeno až na 31. 3. 2016 a dále v době od 10. 11. 2016, kdy Krajský soud v Ostravě vyhlásil rozsudek, kterým zprostil žalobce obžaloby, přičemž usnesení Vrchního soudu v Olomouci, kterým rozhodoval o odvolání státní zástupkyně, bylo vyhlášeno až dne 31. 8. 2018 (viz skutková zjištění soudu I. stupně v bodu 7 odůvodnění napadeného rozsudku). Soud I. stupně nepovažoval tyto časové úseky za prodlevy s ohledem na obsáhlou spisovnou materiálu, který bylo třeba nastudovat. O tom, že spis byl obsáhlý, není sporu, celý spis čítá přes 4 500 stran, sporu není ani o tom, že příslušný vyřizující soudce se musí seznámit se spisovým materiálem, avšak podle odvolacího soudu není v trestním řízení přípustné, aby taková činnost trvala soudu I. stupně přes deset měsíců, a aby odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo vyřízeno za 21 měsíců po vyhlášení rozsudku. Žalobce tak čelil nezákonnému trestnímu stíhání déle, než bylo nutné, čímž byla zvýšena intenzita negativního vnímání ze strany žalobce.
24. Pokud jde o následky způsobené nezákonným trestním stíháním v osobnostní sféře žalobce, odvolací soud nemá žádné výhrady ke zjištěním a závěrům soudu I. stupně ohledně narušení psychického zdraví žalobce (bod 19. odůvodnění napadeného rozsudku), zdravotních obtíží žalobce (bod 20. odůvodnění napadeného rozsudku) a újmy na dobrém jménu žalobce (bod 23. odůvodnění napadeného rozsudku), neboť mají oporu v provedeném dokazování. Je však třeba doplnit, že citelnou újmu na profesní cti a dobrém jménu žalobci zapříčinila skutečnost, že s jeho trestním stíháním musel vyslovit souhlas prezident republiky (§ 76 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích). Výpověď žalobce bylo prokázáno, že to byla pro žalobce potupa ze všech nejvýznamnější, neboť o jeho trestním stíhání byli vyrozuměni i předseda vlády a ministr spravedlnosti a s touto skutečností se psychicky nesmířil.
25. Jde-li o rodinné vztahy žalobce, soud I. stupně nepřihlédl náležitě k výsledkům dokazování a vliv trestního stíhání na manželství žalobce upozadil. Z provedeného dokazování před soudem I. stupně, částečně zopakovaného odvolacím soudem, je totiž zřejmé, že trestní stíhání žalobce bylo jedním z důvodů rozpadu manželství žalobce. Tato skutečnost vyplývá nejen z návrhu na rozvod manželství a vyjádření manželky žalobce k tomuto návrhu, ale i z výpovědi svědkyně V.. V řízení bylo prokázáno, že žalobce se v důsledku trestního stíhání změnil, uzavíral se do sebe, každý den doma potřeboval hodně času, aby se dal nějakým způsobem dohromady, a situaci vnímal tak, že manželka při něm nestála. Zřejmý nepříznivý dopad na manželství žalobce pak mělo připojení se státu k trestnímu řízení s náhradou škody dne 1. 4. 2014, kdy podle výpovědi žalobce jeho žena tuto skutečnost z obav o rodinný dům psychicky těžce nesla. Sama manželka žalobce, jak vyplývá z jejího vyjádření k žalobě o rozvod manželství, trestní stíhání žalobce vnímala jako zásadní zásah do jejich manželství. Vycházel-li soud I. stupně z toho, že ke zhoršování rodinného soužití

docházelo již od roku 2010, tedy před zahájením trestního stíhání, přehlédli, že již v roce 2008, v souvislosti se xxx, tehdejší ministr spravedlnosti podal na žalobce kárnou žalobu, že již od této doby se uvedená kauza, v souvislosti s níž byl nakonec žalobce i obviněn z trestné činnosti, žalobce určitým způsobem dotýkala a nutně negativně se promítala i do vztahu s manželkou.

26. Soud I. stupně rovněž náležitě neposoudil význam medializace případu, když dostatečně nezohlednil četnost a obsah reportáží o případu žalobce, jakož i tu skutečnost, že do médií se opakovaně vyjadřovaly i orgány činné v trestním řízení, konkrétně dozorující státní zástupkyně, že byla rozebírána výše škody způsobené státu a náležitě neuvážil rezonanci takové medializace ve společnosti s ohledem na profesi a funkci zastávanou žalobcem. Je třeba přisvědčit žalobci, že vyjádřením podávaným orgány činnými v trestním řízení je veřejností přikládána větší váha, než vyjádřením trestně stíhané osoby. Celoplošná medializace případu znamenala citelný negativní zásah do osobního, rodinného a profesního života žalobce. Ačkoli soud I. stupně konstatoval, že široce medializován byl i výsledek trestního stíhání, z provedeného dokazování (viz body 13. a 14. odůvodnění napadeného rozsudku) vyplývá, že mnohem větší prostor byl dán zprávám o trestním stíhání žalobce a jeho zproštění funkce xxx ministryní spravedlnosti v souvislosti s trestním stíháním.
27. Nezákonné trestní stíhání poškodilo žalobce závažným způsobem po profesní stránce. Bylo sice prokázáno, že ze strany kolegů či ministerstva nebyla zpochybňována jeho odbornost, kolegové z krajského soudu při něm stáli a podporovali ho, avšak v souvislosti s trestním stíháním byl žalobce, byť po dobu dvou měsíců, zproštěn funkce xxx. Na rozhodnutí ministryně spravedlnosti prof. JUDr. Heleny Válkové zřejmě měla vliv opakovaná medializace případu a sledování počínání ministryně spravedlnosti v kauze žalobce ze strany médií. V řízení totiž vyšlo najevo, že ministryně spravedlnosti prof. JUDr. Helena Válková tak učinila pod tlakem, bez znalosti spisu (viz její výpověď pod bodem 12. odůvodnění napadeného rozsudku) a bez stanoviska příslušného odboru ministerstva (viz výpověď svědka JUDr. K. pod bodem 9. odůvodnění napadeného rozsudku), přičemž o rozhodnutí ministryně spravedlnosti byla napřed informována média, teprve poté žalobce (prokázáno článkem na www.aktuálně.cz ze dne 22. 7. 2014 s titulkem „xxx“ a článkem na www.novinky.cz ze dne 22. 7. 2014 s titulkem „xxx“ a rozhodnutím prof. JUDr. Heleny Válkové, CSc., ministryně spravedlnosti, ze dne 11. 7. 2014, č. j. MSP-693/2012-OJ-SO/41, které žalobce převzal dne 28. 7. 2014). Ke zproštění žalobce funkce xxx v souvislosti s trestním stíháním se přitom předchozí ministři spravedlnosti JUDr. Pavel Blažek, Ph.D. (2012-2013) a Mgr. Marie Benešová (2013-2014), ani následující ministr JUDr. Robert Pelikán (2015-2018) neuchýlili.
28. Odvolací soud pak zásadně nesouhlasí s provedeným srovnáním posuzované věci s případy, které soud I. stupně uvedl v bodu 25. odůvodnění svého rozhodnutí. Tyto případy nejsou v podstatných znacích srovnatelné s případem žalobce, a to buď z důvodu kratší délky trestního stíhání, ohrožení nižší trestní sazbou a ukončení věci v přípravném řízení (viz věc vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 29 C 174/2016) nebo absencí požadavku na náhradu škody velkého rozsahu (viz věc vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 284/2011), především však nešlo o ústavní činitele jako v případě žalobce, který byl soudcem, nadto soudním funkcionářem – předsedou krajského soudu. Vzhledem k profesi a funkci žalobce odvolací soud považuje případ žalobce za ojedinělý a obtížně srovnatelnými s jinými. Při stanovení výše přiměřeného odškodnění nemajetkové újmy se však nabízí případ, který se co nejvíce přibližuje případu žalobce, a na který žalobce poukázal, soud I. stupně ho však bez přesvědčivého odůvodnění odmítl. Podle odvolacího soudu je na místě vycházet z pravomocně rozhodnuté věci řešené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 69 Co 302/2016, u Obvodního soudu pro Prahu 2 byla věc vedena pod sp. zn. 10 C 93/2014 (dále jen „srovnatelný případ“), neboť se v řadě znaků blíží případu žalobce. Ve srovnatelném případě v době zahájení trestního stíhání byl poškozený vojákem z povolání a byl pověřen zastupováním ředitele Sekce rozvoje druhů sil Generálního štábu Armády České republiky, v době

od 10. 8. 2007 do 19. 10. 2017 byl trestně stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 a § 250 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, za který bylo možné v případě odsuzujícího rozsudku uložit trest odnětí svobody v trvání od 2 do 8 let. Dne 19. 10. 2007 byla trestná činnost překvalifikována na trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 trestního zákona, za který hrozil trest odnětí svobody v trvání od 6 měsíců do 5 let. Žalobce byl zproštěn obžaloby při prvním rozhodování soudu I. stupně rozsudkem ze dne 27. 3. 2013, č. j. 45 T 6/2009-8716, který nabyl právní moci dne 19. 6. 2013. Poškozený byl stíhán na svobodě. Trestní stíhání trvalo od 13. 8. 2007 do 19. 6. 2013, tj. 5 let a 10 měsíců. Věc byla značně medializována celostátními zpravodajskými prostředky. Trestní stíhání zasáhlo poškozeného zejména v jeho profesním a rodinném životě, kvůli trestnímu stíhání byl dočasně zproštěn výkonu služby, byl určen do dispozice náčelníka Generální štábu a bylo mu vypláceno 50 % platu bez nároku na odměny, poškozený se dostal do finanční tísně. Po zahájení trestního stíhání se poškozený stal depresivní, v armádě se od něho téměř všichni odvrátili a došlo k narušení rodinných vztahů, trestní stíhání bylo jednou z příčin rozpadu manželství. Ve srovnatelném případě bylo soudem přihlédnuto k Ministerstvem spravedlnosti předložené listině o odškodňování případů, kdy bylo nezákonným trestním stíháním vedeným pro trestné činy obchodní povahy zasaženo do osobního a rodinného života poškozeného, byly prokázány profesní dopady na poškozeného, věc medializována a osoba veřejně známá, kdy bylo poskytováno odškodnění v absolutní výši satisfakce 546 400 Kč až 1 440 000 Kč a na základě prokázaných okolností případu shledal přiměřeným odškodněním pro poškozeného satisfakci za jeden měsíc trestního stíhání ve výši 12 500 Kč, celkem 875 000 Kč.

29. Pokud žalobce předkládal ke srovnání další případy, konkrétně věc vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 69 Co 99/2016, je odvolacímu soudu z jeho úřední činnosti známo, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2019, č. j. 69 Co 99/2016-419 byl k dovolání žalované zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2018, č. j. 30 Cdo 3942/2016-457 a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení, přičemž ve věci nebylo dosud rozhodnuto. Nejvyšším soudem bylo zrušeno i rozhodnutí Městského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2016, č. j. 108 C 309/2014-129 (viz na internetu veřejně přístupná aplikace infoSoud). Odvolací soud pak shledal správným dílčí závěr soudu I. stupně, že ke srovnání nejsou vhodná rozhodnutí předkládaná žalovanou, a to z důvodů uvedených v bodu 26. odůvodnění rozsudku, na který odvolací soud z důvodu stručnosti odkazuje.
30. Jak uvedeno v bodu 30. odůvodnění tohoto rozsudku, odvolací soud vycházel z případu, který se svými znaky co možná nejvíce blíží případu žalobce, vzal však v úvahu specifika posuzované věci, která odůvodňují přiznání ještě vyšší satisfakce. V posuzované věci se jedná o ústavního činitele – soudce, který byl zároveň v pozici xxx, tedy byl veřejně známou osobou, s jeho trestním stíháním musel vyslovit souhlas prezident republiky, kromě trestu odnětí svobody v délce až 10 let mu hrozila i náhrada škody ve výši přesahující 35 mil. Kč a po dobu dvou měsíců byl zproštěn nejen funkce xxx, ale i funkce xxx. Odvolací soud shledal, že přiměřenou částkou odškodnění za jeden měsíc nezákonného trestního stíhání je 13 000 Kč, celkem 819 000 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce již obdržel od žalované částku 290 000 Kč, zbývá doplatit 529 000 Kč, a to včetně úroku z prodlení (§ 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník s přihlédnutím k § 26 OdpŠk) počínaje dnem následujícím po uplynutí lhůty 6 měsíců poté, kdy nárok na přiměřené zadostiučinění uplatnil u žalované podle § 14 OdpŠk, tj. ode dne 12. 11. 2018. Výše úroku z prodlení se určí podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., přičemž podle § 2 platí, že výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů. Ke dni 1. 7. 2018 činila repo sazba 1 %, výše úroku z prodlení proto činí 9 % ročně, nikoli 9,75 % jak chybně uvedl soud I. stupně.
31. Z výše uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a změnil

rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. ohledně úroku z prodlení ve výši 0,75 % ročně z částky 290 000 Kč od 12. 11. 2018 do 27. 12. 2018 tak, že žalobu v uvedeném rozsahu zamítl a ve výroku III. tak, že uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 529 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně od 12. 11. 2018 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku (v tomto směru stanovil odvolací soud delší než obecnou třídní lhůtu k plnění, s ohledem na technické souvislosti napojení žalované na státní rozpočet), ve zbytku pak rozsudek soudu I. stupně ve výroku III. potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.

32. Vzhledem ke změně napadeného rozsudku, odvolací soud rozhodl znovu o nákladech řízení mezi účastníky a o nákladech státu (§ 224 odst. 2 o. s. ř.).
33. O náhradě nákladů mezi účastníky za řízení před soudy obou stupňů odvolací soud rozhodl podle § 146 odst. 2 věta druhá a § 142 odst. 3 o. s. ř. Po zahájení řízení žalobce vzal zpět žalobu ohledně částky 290 000 Kč, protože v tomto rozsahu byl jeho žalobní požadavek žalovanou uspokojen, ve zbývajícím rozsahu sice nebylo žalobě vyhověno zcela, ale rozhodnutí o výši plnění záviselo na rozhodnutí soudu. Proto žalobci náleží plná náhrada nákladů řízení.
34. Náklady žalobce jsou náklady vynaložené na soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč, cestovné a náklady na právní zastoupení. Advokát učinil v řízení těchto 12 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a k) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“) - převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby ze dne 30. 5. 2019, účast na jednání soudu I. stupně dne 19. 6. 2019, podání ve věci samé ze dne 27. 6. 2019, účast na jednání dne 24. 7. 2019, 13. 11. 2019, 8. 1. 2020 a 19. 2. 2020, odvolání, vyjádření k odvolání žalované, účast na jednání odvolacího soudu dne 1. 7. 2020. Odměna za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu činí 3 100 Kč, za 12 úkonů pak 37 200 Kč. Odvolací soud nepřiznal odměnu za závěrečný návrh v písemné podobě, protože závěrečný návrh shodného obsahu byl právním zástupcem přednesen při jednání soudu I. stupně dne 19. 2. 2020, takže založení jeho písemné podoby do spisu nelze považovat za úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ani za účelně vynaložený náklad. Odvolací soud rovněž nepřiznal odměnu za výzvu k náhradě nemajetkové újmy podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. ze dne 10. 5. 2018, protože podle § 31 odst. 4 OdpŠk platí, že poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu. Důvodem je skutečnost, že účelem předběžného projednání nároku je vyřešení sporu mimosoudní cestou, při němž není potřeba, aby byl poškozený zastoupen advokátem (srov. nález Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. III. ÚS 3120/11 či usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 7. 2017, sp. zn. 23 Co 246/2017 – dostupné v ASPI). Náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí 300 Kč, za 12 úkonů pak 3 600 Kč. Cestovné ve výši 6 402 Kč za cesty k jednání soudu osobním automobilem Renault Megan, reg. zn. XXX, při průměrné spotřebě pohonných hmot Natural 95 7,4 l na 100 km na trase Třebíč– Praha a zpět dne 19. 6. 2019, 24. 7. 2019, 13. 11. 2019 v délce 3x326 km, při ceně Natural 95 ve výši 33,10 Kč/l a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 4,10 Kč/km podle vyhlášky č. 333/2018 Sb. Cestovné ve výši 4 284 Kč za cesty k jednání soudu osobním automobilem Renault Megan, reg. zn. XXX, při průměrné spotřebě pohonných hmot Natural 95 7,4 l na 100 km na trase Třebíč– Praha a zpět dne 8. 1. 2020 a 19. 2. 2020 v délce 2x326 km, při ceně Natural 95 ve výši 32 Kč/l a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 4,20 Kč/km podle vyhlášky č. 358/2019 Sb. Cestovné ve výši 2 057 Kč za cestu k jednání soudu osobním automobilem Hyundai i30, reg. zn. xxx při průměrné spotřebě pohonných hmot Natural 95 6,6 l na 100 km na trase Třebíč– Praha a zpět dne 1. 7. 2020 v délce 326 km, při ceně Natural 95 ve výši 32 Kč/l a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 4,20 Kč/km podle vyhlášky č. 358/2019 Sb. Náhrada za promeškaný čas činí 4 800 Kč podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu celkem za 48 půlhodin po 100 Kč

k jednáním soudu dne 19. 6. 2019, 24. 7. 2019, 13. 11. 2019, 8. 1. 2020, 19. 2. 2020 a 1. 7. 2020 v souvislosti s cestou advokáta z Třebíče do Prahy a zpět. Náhrada za DPH 21 % z odměny a náhrad podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. činí 12 252 Kč. Cestovné žalobce k jednání soudu dne 24. 7. 2019 a dne 13. 11. 2019 vlakem a místní dopravou činí 163 Kč a 222 Kč, celkem 385 Kč. Celkem náhrada nákladů řízení činí 72 980 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalované stanovena lhůta v délce 15 dnů (§ 160 odst. 1 o. s. ř.), místem plnění je advokát žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

35. Podle § 148 odst. 1 o. s. ř. odvolací soud uložil žalované povinnost nahradit státu náklady, které vynaložil v souvislosti s výslechem svědků JUDr. P. B. (8 286,60 Kč) a D. V. (214 Kč) v celkové výši 8 500,60 Kč. V případě náhrady nákladů soudního řízení se neuplatní ust. § 66 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, tedy, že organizační složky státu v působnosti jednoho správce kapitoly si při plnění svého předmětu činnosti navzájem neposkytují peněžitá plnění. V občanskoprávním sporu vystupuje stát před soudem jako účastník řízení, v rovném postavení s ostatními účastníky, přičemž povinnost hradit náklady vzniklé v řízení státu, nesouvisí s plněním předmětu činnosti organizační složky, ale vychází z výsledku řízení. Pokud by náklady, které má nést stát jako účastník řízení, nebyl povinen hradit s odkazem na ust. § 66 zákona o rozpočtových pravidlech, vznikla by tím i neodůvodněná nerovnost mezi státem jako účastníkem řízení a ostatními účastníky řízení.
36. Výrok I. nebyl odvoláním napaden a samostatně nabyt právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř., a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1.

Praha 1. července 2020

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu